

prima instanță: A. Miron
instanța de apel: N. Budăi, I. Muruianu, V. Efros

dosarul nr. 2ra-770/18

ÎNCHEIERE

25 aprilie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Dumitru Mardari
Luiza Gafton

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Vasile Meleca

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Vasile Meleca împotriva Nataliei Ciolacu cu privire la recunoașterea dreptului de posesiune, obligarea de a nu crea obstacole și de a elibera bunul imobil

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2017 prin care a fost respins apelul declarat de Vasile Meleca și menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 2 mai 2017, prin care a fost respinsă acțiunea ca neîntemeiată

constată:

La 20 mai 2016, Vasile Meleca a depus cerere de chemare în judecată împotriva Nataliei Ciolacu, intervenient accesoriu Primăria mun. Chișinău, Direcția Generală Urbanism și Relații Funciare cu privire la recunoașterea dreptului de posesiune, obligarea de a nu crea obstacole și de a elibera bunul imobil.

În motivarea acțiunii a invocat că în luna aprilie 2004, pe terenul aferent domiciliului din mun. XXXXX str. XXXXX, dânsul a construit un șopron capital pentru necesitățile de gospodărie.

Afirmă că a achitat firmei de construcție, pentru efectuarea lucrărilor, suma de 30255 lei.

Relatează că în luna mai 2013, lucrătorii OCT Chișinău s-au prezentat la fața locului, au examinat construcția și din cauza că a fost instalată ușa mare de metal la intrare, au concluzionat că obiectul dat nu este șopron, ci garaj. Astfel construcția a și fost introdusă în Certificatul inspecției imobilului.

Sușține că certificatul menționat a servit, în continuare, drept temei pentru întocmirea la 24 septembrie 2014 a certificatului de urbanism informativ

nr. 458 i/14, în care de asemenea a fost indicat faptul că această construcție este garaj.

Menționează că în calitate de garaj, construcția a fost indicată și în Planul geometric din 25 iunie 2013.

Notează că s-a adresat la Primăria mun. Chișinău solicitând recepționarea și legalizarea construcției menționate, însă i s-a refuzat din motiv că obiectul reprezintă o construcție provizorie și nu este înregistrată la OCT Chișinău.

Evidențiază că obiectul litigios este o construcție capitală și înregistrată la OCT Chișinău cu nr. cadastral XXXXX în calitate de garaj.

Afirmă că după finalizarea construcției în cauză, dânsul a adus mai multe lucruri personale, iar ușa de la intrare o încuia cu lăcata.

Relatează că într-o dimineață, a găsit lăcata spartă, în locul căreia era montată o altă lăcată de către vecina Natalia Ciolacu.

Declară că pârâta a întreprins această acțiune cu scopul de a pune acolo lucrurile ce-i aparțin și de a folosi încăperea în calitate de coproprietar.

Remarcă că pârâta a refuzat să elibereze spațiul ocupat, indiferent de faptul că nu deține niciun drept asupra lui.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 11 lit. a), 303 alin. (1), 307 Cod civil, art. 85 alin. (4), 166, 167 CPC.

Solicită admiterea acțiunii, recunoașterea dreptului lui de posesiune asupra garajului cu suprafața de 19,5 m.p., situat pe str. XXXXX din mun. XXXXX, obligarea pârâtei de a elibera garajul și de a nu-i crea obstacole în folosirea acestuia.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 2 mai 2017 a fost respinsă acțiunea ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2017 a fost admisă cererea apelantului Vasile Meleca cu privire la scutirea de la plata taxei de stat, scutit apelantul Vasile Meleca de la plata taxei de stat în mărime de 112,50 lei la declararea apelului.

A fost respins apelul declarat de Vasile Meleca și menținută hotărârea primei instanțe.

La 12 februarie 2018, Vasile Meleca a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a hotărârii primei instanțe și a deciziei recurate cu restituirea pricinii spre rejudecare în prima instanță.

În motivarea recursului a invocat că instanța de apel nu a luat în considerație încălcările grave comise de către instanța de fond, încălcarea drepturilor lui și aprecierea neobiectivă și unilaterală a circumstanțelor pricinii.

Relevă că la materialele dosarului sunt anexate documente (devizul de cheltuieli privind executarea lucrărilor de construcție a garajului din 12 aprilie 2004, pe care dânsul le-a efectuat, Actul nr. 1 de primire a lucrărilor efectuate din 4 august 2004 și Actul nr. 2 a lucrărilor efectuate din 4 august 2004), în care dânsul este inclus drept client în contractul de antrepriză.

Menționează că anume el a efectuat toate lucrările de construcție și a achitat volumul de lucrări efectuate.

Sușține că într-adevăr, la rugămintea fostului soț al intimatei, a permis acestuia să folosească garajul pentru reparația mașinilor, însă când încăperea a încetat să fie utilizată contrar destinație, dânsul a încuiat încăperea.

Evidențiază că anume el a întocmit toate adresările în instanțele corespunzătoare pentru înregistrarea garajului, documentele și răspunsurile primite sunt pe numele lui, iar numele pârâtei nu figurează în niciun document.

Afirmă că în prima instanță, nu a luat cunoștință cu anumite documente anexate la dosar, iar referitor la aceasta părerea lui nu a fost solicitată.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei motivate a fost expediată în adresa părților la 11 decembrie 2017, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire (f. d. 118), careva date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 12 februarie 2018, în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Vasile Meleca nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Vasile Meleca, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Vasile Meleca ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de Vasile Meleca se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecători

Dumitru Mardari

Luiza Gafton